

om den Modstand, der blev udfoldet fra de Herrers Side lige over for Skattekommissionens Nedsættelse. Naar vi altsaa se paa Udviklingen af de Begivenheder og Forhold, som jeg her ganske kortelig har berørt — jeg føler ingen Fristelse til at gaa i Detailler — gaar jeg ikke de Herrers for nær, naar jeg fremhæver dette, at Venstre-reformpartiets Politik har sejret paa Trods af Moderationens Politik, paa Trods af Forliget, og det skulde da ogsaa være mere end mærkeligt, om det var deres Politik, der sejrede i samme Grad og i samme Forhold, som de selv gik tilbage ved det ene Valg efter det andet. Jeg skal imidlertid ikke fortsætte disse Betragtninger, og jeg vilde ønske, at der ikke var givet Anledning dertil. De Argumenter, som jeg i øvrigt kunde have at fremholde lige over for det ærede Medlem for Verninge (H. Holm) i Anledning af hans Lovprisning af Forliget forleden, kan jeg samle i et enkelt Spørgsmaal, nemlig dette: tro de Herrers eller overhovedet nogen i denne Sal, at Systemskiftet, som vi nu alle ere glade over, var kommet, eller at vi havde haft Ministeriet Deuntzer siddende paa denne Plads i Dag, hvis Valget den 3die April havde haft det Udfald, at Venstre-reformpartiets Styrke her i Salen var gaaet ned fra 63 til 50 eller 51, i Stedet for at det nu gik op til 76? I Besvarelsen af dette Spørgsmaal ligger tillige Besvarelsen af, om det er beføjet og betimeligt af det ærede Medlem at drage Forliget frem til Diskussion nu. Maa jeg endnu blot sige, at denne Henviisning til Forliget heller ikke vidner om synderlig Agtelse for, synderlig Tro paa eller Tillid til vore Ministres politiske Forstand, thi Forholdet er jo det, at de af vore Ministre, der have haft Sæde her i Salen, have hver for sig eller i Forening netop bekæmpet den Politik, bekæmpet Forliget og det Udslag, det gav sig, saa godt som nogen, og hvis det ærede Medlem havde haft Ret i sin Betragtning, vilde det ikke have været synderligt forstandigt af de Herrers Ministre at bekæmpe det, som havde vist sig at bringe dem frem til de lige saa hæderfulde som ansvarsfulde Stillinger, som de nu beklæde. Jeg for min Del vilde, hvis jeg havde den samme Betragtning som det ærede Medlem for Verninge, ikke føle mig tryk ved at se hen til vore nuværende Ministre under den Synsvinkel som Førere i vor Fremtidspolitik. Men hvorfor vilde det ærede Medlem ikke lade Forliget ligge i Fred og Ro? Det hører nu en Gang Fortiden til. Højres Provisorier og Moderationens Forlig, lad

det ligge alt sammen som noget, der *har* været og ikke er mere, som noget, man vel ikke skal glemme, men som man blot skal tænke paa *til Advarsel for Fremtiden*. Dermed ere alle Partier sikkert bedst tjente. Fra Venstres Side skulde de Herrers ikke have mere Ulejlighed hverken af Provisoriet til den ene Side eller af Forliget til den anden, end de selv give Anledning til.

Maa jeg saa sige et Par Ord om Forholdet til Socialdemokraterne. Dette Forhold har hidtil været ret enkelt og vil sikkert heller ikke i Fremtiden blive særlig indviklet. Højre og Moderationen have ogsaa her villet give en anden Forklaring end den, som Venstre anser for stemmende med de faktiske Forhold, men forhaabentlig vil ogsaa den herhenhørende Agitation høre Fortiden til. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte forleden Dag: „Der er sagt om Socialdemokraterne fra Højres Side, at vi ere Venstres Hale, og naar det passer Højre, sige de, at vi ere Venstres Hoved, men Sandheden er, at vi hverken ere Venstres Hoved eller Hale, men at Socialdemokratiet er et eget selvstændigt Parti, vi have vort eget Program, vort eget Maal og vore egne Midler, hvorefter vi søge at fremme vor Politik“. Der var ikke noget nyt i det, det ærede Medlem der sagde, jeg har, jeg fristes til at sige, at jeg har udtalt det samme 116 Gange, men jeg glædede mig dog over, at han drog det frem ved denne Lejlighed, thi det kan ikke siges for ofte, at Venstre er et Parti for sig og Socialdemokratiet et Parti for sig. Der er lavet megen usand Agitation paa dette, at Socialdemokratiet er Venstres Hale. Det er Fantasi; men disse Fantasier dække dog over en reel politisk Tanke. De dække nemlig over dette Ønske, at Venstre skulde frasige sig de virkelige demokratiske Ideer, at Venstre skulde opgive at arbejde for det, som ikke er de modstaaende Partier paa den anden Side til Behag. Naar man i disse Dage siger: „Skær Halen af, befri jer fra denne Hale“, ja saa mener man dermed sikkert og upaatvivleligt bl. a. dette: Opgiv Arbejdet for den kommunale Valgrets Udvidelse, det er det, man mener, det er det, man tænker. Herom vil jeg sige, at Venstre opgiver ikke det Arbejde, lige saa lidt som Venstre opgiver Arbejdet paa de sociale Spørgsmaals Omraade, selv om det just ikke behager de modstaaende Partier til den anden Side. Venstre lader sig ikke skræmme bort fra et ærligt Arbejde paa de gode demokratiske